

Arrest

nr. 351 002 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 11 december 2025 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 10 juni 2025, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2025 werd ingediend door :

T.B., M.A. [...]

P.R., C.V. [...]

Meerderjarige dochter:

T.P., M.M. [...]

Nationaliteit: El Salvador

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.12.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun lange asielprocedure. We wijzen er op dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vervat waaruit blijkt dat een asielprocedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651, RVV, arrest 298085 van 30.11.2023).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische vertegenwoordiging is in El Salvador maar dat zij zich dienen te richten tot de bevoegde Belgische ambassade in Panama. Zij zouden echter niet in staat zijn om de reis naar en het verblijf in Panama te bekostigen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama stad. Dit feit geldt voor alle onderdanen van El Salvador waardoor dit niet ingeroepen kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Panama te begeven. Ze verwijzen enkel naar hun financiële moeilijkheden om zowel voor de reis naar als het verblijf in Panama te bekostigen. Betrokkenen maken deze financiële moeilijkheden echter niet aannemelijk. Bovendien wijzen we er op dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Panama. Zij dienen zich enkel naar Panama te begeven om daar de aanvraag bij de Belgische ambassade in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wachten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun schoolplichtige dochter, die door een terugkeer een schooljaar zou verliezen. Zij zou duidelijk geworteld zijn in ons schoolsysteem en zich hier voorbereiden op een professionele toekomst. Echter, we stellen vast dat hun dochter niet langer leerplichtig is en dit al sinds 30.06.2025. Evenmin toont zij aan dat zij hier, na het beëindigen van haar leerplicht, nog onderwijs volgt. Het meeste recente schoolattest dat voorgelegd wordt, heeft betrekking op schooljaar 2023-2024. Betrokkene aldus niet aan dat zij hier actueel nog onderwijs volgt. We merken op dat het feit dat betrokkene hier vier jaar scholing volgde, enkel aantoont dat haar recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit maakt een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst echter niet bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun dochter. Echter, we stellen vast dat hun dochter meerderjarig is waardoor zij zich niet langer kunnen beroepen op haar hoger belang als minderjarige. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun dochter geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer. Wat de scholing van hun nu meerderjarige dochter betreft, merken we op dat betrokkene slechts vier jaar scholing in België aantoont en geen enkel bewijs voorlegt dat zij hier, na het beëindigen van haar leerplicht, nog scholing volgt. Aangezien zij reeds twaalf jaar was bij aankomst in België, mag aangenomen worden dat het Spaans haar moedertaal is en dat zij reeds meerdere jaren scholing genoten heeft in El Salvador, alvorens naar België te komen. Aangezien de asielprocedure van het gezin negatief werd afgesloten, blijkt niet dat zij ernstige moeilijkheden riskeert in het land van herkomst. Tenslotte wijzen we er nog op het gezin over een ruim familiaal netwerk beschikt in het land van herkomst, waar zij een beroep op kunnen doen.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In El Salvador daarentegen beschikken zij over een ruim familiaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vijftien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van dermate hechte interpersoonlijke banden dat de tijdelijke verbreking ervan een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun dochter bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij of hun dochter met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat mevrouw een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 05.12.2023 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst

er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019) .

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij reeds zes jaar in België zouden verblijven, dat zij structureel ingezet zouden hebben op integratie in onze samenleving, dat zij actief zouden participeren aan het professionele leven in ons land, dat zij zich ook toegewijd zouden hebben aan het leren van de Franse taal, dat zij een groot respect zouden hebben voor onze samenleving, dat zij over een stabiele huisvesting zouden beschikken, dat zij zelfredzaam zouden zijn en verantwoordelijkheidszin zouden hebben, dat zij op meerdere niveaus deel zouden nemen aan het maatschappelijk leven in ons land, dat zij zouden bijdragen aan onze samenleving, dat zij de juiste morele ingesteldheid zouden hebben om in ons land te kunnen functioneren, dat zij de arbeidsovereenkomst van mevrouw voorleggen evenals haar loonfiches, vijftien getuigenverklaringen, hun huurovereenkomst en een deelcertificaat Franse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook op 11 december 2025 wordt aan elk van de drie verzoekers afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen elk van deze beslissingen hebben zij eveneens een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder de rolnummers 361 992, 361 993 en 362 016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van de materiële motiveringsplicht*

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

[...]

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

Zoals in de aanvraag reeds aangehaald, stelde de Raad van State tevens (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

Uit bovenvermeld arresten kunnen we dus twee zaken leren:

- Buitengewone omstandigheden impliceren dat een indiening van de aanvraag op de Belgische diplomatieke post onmogelijk of bijzonder moeilijk moet zijn.

- De Raad van State neemt aan dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse één van de typische buitengewone omstandigheden is.

De bestreden beslissing is verkeerd gemotiveerd op beide punten.

II.1.3. Zo stelt de bestreden beslissing immers: “Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama stad” en “Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Panama te begeven”.

Op geen enkel moment wordt nagegaan of het niet “bijzonder moeilijk” zou kunnen zijn, de verwerende partij gaat enkel uit van overmachtssituaties.

Dit blijkt o.m. ook uit het feit dat de bestreden beslissing ook stelt: "dit feit geldt voor alle onderdanen van El Salvador waardoor dit niet ingeroepen kan worden als een buitengewone omstandigheid". Niet alleen slaat dit nergens op – de verzoekende partij bevindt zich momenteel in België en niet in El Salvador waardoor haar situatie niet over dezelfde kam als deze van de Salvadoranen in El Salvador kan worden getrokken, ook toont de bestreden beslissing hier helemaal niet mee aan dat het niet bijzonder moeilijk zou kunnen zijn.

Sowieso is de financiële impact groter voor de verzoekende partij dan voor iemand die nog zijn verblijfplaats in El Salvador heeft en een kort reisje naar Panama dient te maken.

Ten tweede is het compleet onbegrijpelijk dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse op dergelijke wijze van de hand gedaan wordt. Bovendien meent de verwerende partij dat het aan de verzoekende partij zou toekomen dat zij aantonen dat zij niet in de "mogelijkheid" zouden zijn om een verblijfstitel van Panama te kunnen verkrijgen om aldaar de aanvraag in te dienen.

Voormeld arrest in acht nemende, zou men nochtans redelijkerwijze mogen verwachten dat de bewijslast dienaangaande op de verwerende partij rust. Het is immers zij die in weerwil van dit arrest ontkent dat er hier buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

II.1.4. Ook het opgebouwde privéleven in België werd niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen), haar scholing en haar arbeidsprestaties, zelfs niet in overweging genomen.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn:

[...]

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en

is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De 'buitengewone omstandigheden' zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst viseren verzoekers de volgende motivering:

"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische vertegenwoordiging is in El Salvador maar dat zij zich dienen te richten tot de bevoegde Belgische ambassade in Panama. Zij zouden echter niet in staat zijn om de reis naar en het verblijf in Panama te bekostigen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama stad. Dit feit geldt voor alle onderdanen van El Salvador waardoor dit niet ingeroepen kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Panama te begeven. Ze verwijzen

enkel naar hun financiële moeilijkheden om zowel voor de reis naar als het verblijf in Panama te bekostigen. Betrokkenen maken deze financiële moeilijkheden echter niet aannemelijk. Bovendien wijzen we er op dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Panama. Zij dienen zich enkel naar Panama te begeven om daar de aanvraag bij de Belgische ambassade in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wachten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers brengen daar vooreerst tegenin dat de verwerende partij enkel motiveert over de onmogelijkheid om de aanvraag via de diplomatieke post in Panama in te dienen, maar op geen enkel moment nagaat of het niet ‘bijzonder moeilijk’ zou kunnen zijn. Zij hekelen dat het motief dat dit geldt voor alle onderdanen van El Salvador niet aantoont dat het niet bijzonder moeilijk zou kunnen zijn. Zij stellen dat dit motief ook nergens op slaat aangezien verzoekers zich momenteel in België bevinden en niet in El Salvador waardoor hun situatie niet over dezelfde kam kan worden geschoren als deze van de Salvadoranen in El Salvador. Zo wijzen zij erop dat de financiële impact sowieso groter is voor hen dan voor iemand die nog zijn verblijfplaats in El Salvador heeft en een kort reisje naar Panama dient te maken. Verder wijzen zij op rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst een van de typische buitengewone omstandigheden is. Zij menen dat men in het licht van deze rechtspraak redelijkerwijze mag verwachten dat de bewijslast op de verwerende partij rust om aan te tonen waarom dit geen buitengewone omstandigheid is en het niet aan verzoekers is om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk is om een verblijfstitel van Panama te verkrijgen om aldaar de aanvraag in te dienen.

In zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft de Raad van State er inderdaad op gewezen dat de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische diplomatieke of consulaire post kan worden aangevoerd als buitengewone omstandigheid, maar hij heeft in dat verband gespecificeerd dat één en ander moet worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden van de zaak. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk om, nadat is vastgesteld dat verzoekers niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Panama te begeven en aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en het hen vrijstaat om, na het indienen van de aanvraag, terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, te oordelen dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in El Salvador in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bewijslast op de verwerende partij rust. Het is immers aan verzoekers zelf, die een aanvraag indienen, om bij hun aanvraag alle omstandigheden aan te halen waarom het voor hen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Panama. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag enkel hadden verwezen naar hun financiële moeilijkheden en dat de verwerende partij daarover heeft geoordeeld dat zij dit niet aannemelijk maken. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwacht dat verzoekers een begin van bewijs bijbrengen van hun vermeende financiële moeilijkheden, aangezien, het weze herhaald, de bewijslast op hen rust. Gelet op deze motivering kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij hekelen dat de verwerende partij enkel motiveert over de onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Panama, aangezien de verwerende partij dus ook heeft gemotiveerd of dit bijzonder moeilijk is, meer bepaald op financieel vlak. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet verwijten om niet te hebben gemotiveerd over alle mogelijke redenen die het voor verzoekers bijzonder moeilijk kunnen maken om de aanvraag aldaar in te dienen als zij deze redenen niet hebben aangehaald in hun aanvraag.

Waar zij nog het motief viseren dat het feit dat zij een aanvraag moeten indienen via de diplomatieke post in Panama, geldt voor alle onderdanen van El Salvador, en erop wijzen dat hun situatie niet vergeleken kan worden met die van Salvadoranen die nog in El Salvador verblijven aangezien zij enkel een kort reisje moeten maken en dit een kleinere financiële impact heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers zich, gelet op wat hiervoor reeds is gesteld, niet dienstig kunnen beroepen op hun financiële moeilijkheden. Bovendien gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij motiveert dat het geldt voor alle onderdanen van El Salvador, dus ongeacht waar zij verblijven. Zo zullen Salvadoranen die eveneens in België verblijven ook een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet moeten indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde diplomatieke post in Panama. Verzoekers tonen, zoals gezegd, niet aan waarom het in hun specifieke geval bijzonder moeilijk of onmogelijk is om dit te doen. Verzoekers tonen dus niet aan dat het kennelijk onredelijk is om van hen te verwachten dat zij vanuit hun land van herkomst doen wat andere Salvadoraanse staatsburgers ook doen om een visumaanvraag in te dienen.

Daarnaast betogen verzoekers dat het opgebouwde privéleven in België niet correct werd onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel hun vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen), hun scholing en hun

arbeidsprestaties, niet in overweging genomen, zo stellen zij. Zij hekelen dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM voorschrijft, niet (correct) is gebeurd.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut.

De Raad stelt vast dat verzoekers de bestreden beslissing verkeerd lezen.

In fine van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat *“het feit dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij reeds zes jaar in België zouden verblijven, dat zij structureel ingezet zouden hebben op integratie in onze samenleving, dat zij actief zouden participeren aan het professionele leven in ons land, dat zij zich ook toegewijd zouden hebben aan het leren van de Franse taal, dat zij een groot respect zouden hebben voor onze samenleving, dat zij over een stabiele huisvesting zouden beschikken, dat zij zelfredzaam zouden zijn en verantwoordelijkheidszin zouden hebben, dat zij op meerdere niveaus deel zouden nemen aan het maatschappelijk leven in ons land, dat zij zouden bijdragen aan onze samenleving, dat zij de juiste morele ingesteldheid zouden hebben om in ons land te kunnen functioneren, dat zij de arbeidsovereenkomst van mevrouw voorleggen evenals haar loonfiches, vijftien getuigenverklaringen, hun huurovereenkomst en een deelcertificaat Franse taallessen”* niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Deze passage is in weze de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoekers, waaronder de scholing van derde verzoekster en de tewerkstelling van tweede verzoekster, in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om hun aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Dat geen belangenafweging is gebeurd van verzoekers' privéleven in het licht van deze bepaling, zoals verzoekers voorhouden, kan dus niet worden gevolgd. Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar het privéleven zijn dus alle hiervoor opgesomde elementen meegenomen en niet uitgesloten, zoals verzoekers ten onrechte beweren. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Een en ander is bovendien in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad van State (het EHRM). Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad van State stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht of dat een tijdelijke terugkeer alsnog tot een schending van artikel 8 van het EVRM zou leiden.

Door de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag en het stellen dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken, geven verzoekers aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij, maar dit volstaat niet om de concrete motieven ter zake in de bestreden beslissing, die zij volledig ongemoeid laten, aan het wankelen te brengen.

Met hun verder algemeen betoog dat een tijdelijke terugkeer voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigt te bewerkstelligen, tonen zij hiermee nog geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, is immers niet absoluut en uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, zoals in casu het geval is, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekers' algemeen betoog volstaat geenszins om deze uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoekers zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, zich in regel stellen en aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoekers een aanvraag indienen in hun land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hen toelaat de banden die zij hebben in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS